

Ghetto? Her!

Afdelingsformænd, forretningsførere og borgmester er forundrede over, at Socialministeriet har udpeget Resedavej-Lupinvej og Arendalsvej som ghettoer

Af Jens Andersen

SILKEBORG: Silkeborg har fået to ghettoer. Nemlig på Resedavej-Lupinvej og på Arendalsvej. I hvert fald ifølge Socialministeriet, der med ét slag har øget sin såkaldte ghettoliste over

udsatte boligområder fra 25 til 45.

Definitionen er områder med mere end 1000 indbyggere, hvor mindst 40 procent 18-64 årige står uden for arbejdsmarkedet.

- Det lyder voldsomt. Men ikke, det handler om, at finanskrisen har forstærket tendensen til, at mange står uden arbejde, fordi de, der har en kort uddannelse, hurtigst mister jobbet, og at der bor en del kortuddannede de steder, fordi huslejen er billig. Men det er jo ikke Vollsrose. Vi har to boligområder, hvor der er nogle unge, der kan have svært ved at finde ud af, hvordan man opfører sig, men det skal da ikke gøres til et massivt problem, som

vi ikke kan styre, for det kan vi godt, siger borgmester Hanne Bæk Olsen (S).

Både hun og forretningsfører i Arbejdernes Andels-Boligforening (AAB), Aage Kristoffersen, peger på, at de problemer, der er i et stort boligområde med mange unge, dem bliver der også taget hånd. For eksempel gennem indsats fra klubber, skole, SSP og med det helt nye projekt »ung trivsel«, der støttes af Socialministeriet med 3,8 mio. kr.

- Jeg blev lidt overrasket over at få prædikatet ghetto på de to boligområder, for sådan oplever jeg det slet ikke. Der er ikke de store problemer. Jeg er lidt ked af det på beboernes vegne, at de bliver udpeget til at bo i

FAKTA

- På Resedavej og Lupinvej er der tilsammen 760 lejligheder, og regner man med i snit tre beboere pr. lejlighed, vil det sige, at der bor ca. 2200 mennesker i det store boligområde i Alderslyst.
- I AABs to afdelinger på Arendalsvej er der i alt 446 lejligheder, og regner man igen med at der gennemsnitligt bor tre pr. lejlighed, så bor der samlet ca. 1300 mennesker i boligområdet i Godvad.

et ghetto-område. For sådan oplever de det heller ikke, siger Aage Kristoffersen.

- Jeg er ikke utryg

Det giver formanden for AABs afdeling på Resedavej og i øvrigt hovedformand for AAB, Joan Nielsen, ham ret i.

- Jeg synes, det er trist, at man fra ministeriets side kalder os en ghetto. Er vi det, fordi der er mange på overførselsindkomst? Mon ikke, det også skyldes den økonomiske krise, siger

Joan Nielsen, der peger på, at man netop er ved at være færdig med en gennemgribende udvendig og indvendig renovering af lejlighederne på Lupinvej og Resedavej.

- Vi holdt åbent hus for nylig med mange gæster udefra, og de var vildt betaget af vores lejligheder, siger Joan Nielsen, der selv har boet i den samme lejlighed på Resedavej siden 1976.

- Jeg er utroligt glad for min lejlighed, og mig generer det ikke at komme hjem kl. 02 om natten. Jeg føler

mig ikke utryg, og det tror jeg heller ikke mine naboer gør, siger Joan Nielsen.

Dybt forundret?

Steen Petersen, der er afdelingsformand i AABs afdeling 22 på Arendalsvej er også dybt forundret over at vågne op til morgenkaffen i dag og pludselig bo i en ghetto.

- Det kan jeg ikke forstå. Vi er på vej til et kvarterløft,

”Jeg blev lidt overrasket over at få prædikatet ghetto på de to boligområder, for sådan oplever jeg det slet ikke. Der er ikke de store problemer. Jeg er lidt ked af det på beboernes vegne, at de bliver udpeget til at bo i et ghetto-område. For sådan oplever de det heller ikke

Aage Kristoffersen
forretningsfører i Arbejdernes
Andels-Boligforening (AAB)

som virkelig vil løfte vores område. Der har været problemer med nogle brande i affaldshuse, som gav utryghed, men vi har udskiftet affaldshusene med undergrundscontainere, og siden har der ikke været nogen brande, så det er historie. Vi er et lille samfund med en blandet skare mennesker, og så opstår der ting i ny og næ, men det er ikke det store, og vi lægger netop vægt på at behandle hinanden or-

dentligt i dagligdagen, siger Steen Petersen.

- Så vi, der lever her dagligt, undrer os over, at vi nu skal hænges ud. Hvad er det for noget, når man gerne vil fremme tingene og gøre dem bedre? Så skulle man jo i stedet være på forkant og sige: Hvordan kan vi så løse de ting, der er. Men at være på forkant er jo en svær størrelse for politikere, siger Steen Petersen.

ANMELDELSE

Af Christian Kloch Larsen

TEATER: Bilernes Hus i aftes: Premiere: Hotel Pro Formas forestilling »Ellen« med blandt andre Ellen Hillingsø, Ellen Friis og Özlem Saglanmak. (Co-produktion med Performers House). Opføres igen i aften

Ellens fortælling om Silkeborg: Den sovende skønhed

Silkeborg spiller en stor rolle i Hotel Pro Formas forestilling »Ellen« i Bilernes Hus

Foto: Torben Larsen

SILKEBORG: Forestillingen »Ellen«, som teatergruppen Hotel Pro Forma opfører i fem danske byer her i efteråret, er i Silkeborg i disse dage. Og det er på flere måder en teateroplevelse ud over det sædvanlige, som igen i aften opføres i de ligeledes usædvanlige kulisser i Bilernes Hus.

Det er nemlig ret enestående, at publikum og den by,

som de bor i, har en bærende hovedrolle i en forestilling, som et turnéteater rejser rundt i landet med. Men det er netop tilfældet med »Ellen«, som i aftes havde verdenspremiere i Silkeborg.

Telebubbier

Her kører de tre Ellenskuespillere, Ellen Hillingsø, Ellen Friis og Özlem Saglanmak, ind på scenen - i en knaldrød VW.

Naturligvis, for vi befinder os i Vulcans salgsafdeling i et hjørne af bilhuset.

De tre piger leger lystigt med ord og gentagelser, som alle kredser om navnet Ellen. De fniser og tuller undersøgende rundt på scenen, som tre »Telebubbier«, der er dumpet ned fra en fremmed planet - og er havnet lige foran publikum i Bilernes Hus.

De tre Ellen-skuespillere Özlem Saglanmak, Ellen Hillingsø og Ellen Friis fortæller blandt andet historien om Silkeborg i forestilling, som opføres i Bilernes hus. Publikum lytter med i hovedtelefoner, som giver et tæt og anderledes opfattelse af rum og stemmer.

De undersøger nysgerrigt deres nye hjem: Det gigantiske bilhus, der dufter som nysnyede biler.

De søger et hjem, og et svar på det tilbagevendende spørgsmål: »Hvad er et hjem?».

Dette svar søger de tre Ellen'er efter gennem hele forestillingen, som handler om, at føle sig hjemme - og at man ikke nødvendigvis altid gør det dér, hvor man bor.

Identitet og historie

I disse dage er Ellens hjem Bilernes Hus i Bilernes By.

En stor del af stykket handler således om Silkeborg og bygger på grundig research af byens historie og identitet samt interview med silkeborgenserne.

Det er jo i grunden et meget modigt sats - at lade tre fremmede Ellen'er komme til Silkeborg og fortælle, hvad der rører sig i byen.

For hvem ved bedre end netop publikum her i Silkeborg?

Lige på kornet

Når en fremmed på denne måde kommer til byen, ser vi både på byen og på os selv med fremmede øjne.

Det kan der sagtens komme noget godt ud af. Og det gør der i tilfældet med forestillingen »Ellen«, for det er lykkedes at skabe en både poetisk, sanselig og morsom fortælling, som rammer Silkeborg lige på kornet.

Her er de brugte biler for eksempel meget flottere end nogen andre steder i landet. Her har Jyske Bank hjemme - en arbejdsplads for 1500 silkeborgensere, hvoraf 200 er ægtepar.

Vi har et Papirmuseum, som politikerne vil lukke.

- Det er synd for historien og synd byen, konstaterer Ellen. Og så var vi Varmtandsbadeanstalten, som politikerne også har haft planer om fjerne tilskuddet til.

- Den rummer alt - men rummer byen også badeanstalten?, spørger hun.

Ellen har også fanget den generelle kritik af, at Silkeborg befinder sig i en dyb Tornerose-søvn.

- Skønheden hviler på sovepuden, mens alle mulighederne flyder forbi, siger

Ellen. Men hun konstaterer så samtidigt, at byen rummer masser af kultur - for eksempel 22 sangkor, 10

blæseorkestre, to teatre og en kæmpe jazz-festival.

- Og det er netop den slags, der kan være broen

væk fra sovepuden. Broen, der kan skabe fremtidens muligheder for Silkeborg, konkluderer Ellen til sidst.

Stramt koncept

Forestillingen »Ellen« er bygget op om et meget stramt koncept.

To af de tre skuespillere har navnet på deres dåbsattest, og to ud af de tre ægte silkeborgensere, som er med i forestilling, hedder også Ellen. Det gør hip-hopdanseren fra Performers House af gode grunde ikke - for han hedder nemlig Jon Stage.

De to lokale Ellen'er er indretningsarkitekt Ellen Engholm og den 79-årige balletpædagog Ellen Østerby.

Ellen Engholm fortæller om indretning - og der er sandt at sige ikke meget hjemlig hygge over salgs-kontorerne i Bilernes Hus.

Ellen Østerby giver sit

bud på at føle sig hjemme i sin egen krop og giver en kort lektion i balletens grundlæggende trin.

De lokale Ellen-indslag er både levende og spontane - men virker også lidt forstyrrende i forestilling - som om de ikke rigtigt hører hjemme. Som at zappe ind i et boligprogram midt i en god film i fjernsynet.

Men de medvirker nu en gang i det stramme koncept med, at der også skal være lokale Ellen'er med i stykket.

Hovedtelefoner

Til gengæld virker konceptet med, at publikum under det meste af forestillingen er udstyret med hovedtelefoner. Det giver en nærmest tredimensionel lydopfattelse af rum og stemmer.

Igen et usædvanligt på-hit i en usædvanlig fortælling om Silkeborg.

Indretningsarkitekt Ellen Engholm - en af de lokale Ellen'er - fortæller om hjemlig indretning til Ellen Friis (tv).

Ellen Hillingsø er en af de skuespillere, som lægger navn til forestillingen, som opføres igen i aften i Bilernes Hus.

Vangvedvængets VVS
- din lokale service-montør

Vangvedvænget 1, Voel, 8600 Silkeborg
Tlf. 86 85 32 35